

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Bandi

Bandi, que vol dir “cuca de llum”, és el pseudònim d'un escriptor que viu a Corea del Nord. És l'autor de *L'acusació*, un

recull de set contes que projecten llum sobre la vida en un estat que és la caricatura definitiva dels sistemes totalitaris. Ara, Edicions del Periscopi n'ha tret la versió catalana en una altra iniciativa editorial que els honora. El règim instaurat per Kim Il Sung el 1948 és de matriu comunista i funciona en base a un paranoic control de l'estat sobre l'individu: en nom de la societat sense classes, el partit únic s'atorga el poder absolut i l'exerceix amb descarnada brutalitat. Corea del Nord recorda el famós *Mil nou-cents vuitanta-quatre* de George Orwell. Més d'una vegada he sentit explicar a acadèmics russos –que havien llegit l'obra d'Orwell d'amagat i que sabien que el nom era un pseudònim (Orwell es deia, en realitat, Eric Blair)– que donaven per fet que es tractava d'un escriptor que vivia a la Unió Soviètica. Només des de

Corea del Nord recorda el famós ‘Mil nou-cents vuitanta-quatre’ de George Orwell

dins, pensaven, es podien descriure amb tanta exactitud els mecanismes de l'estat totalitari. Quan van acabar sabent que el tal Orwell era un anglès que no havia estat mai al paradís de Stalin no se'n sabien avenir. En el cas de Bandi, l'operació és inversa, és una distopia descrita per algú que hi viu realment i no n'ha sortit mai. Les peripècies per treure el manuscrit de Corea del Nord i que s'expliquen al llibre són prou reveladores i donen una aura extraordinària als relats de Bandi. Orwell genera una ficció literària en la millor tradició de la sàtira política per descriure una realitat. Bandi fa literatura amb elements de la seva vida diària per denunciar la realitat que viuen ell i els seus compatriotes. En un cas i l'altre, el filtre de la literatura aconsegueix revelar l'essència del totalitarisme d'una manera memorable i eficaç. La prosa de Bandi, farcida d'imatges i metàfores típiques de la literatura oriental, dibuixa uns personatges tendres, potser ingenus, que són esclafats sense cap contemplació per la bota del poder absolut.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El cosí de Godard

Des de l'any passat, el president del Perú és Pedro Pablo Kuczynski. Encara queden pintades convidant a votar PPK, acrònim del seu nom i del seu partit, Peruanos Por el Kambio. La *k*, residual en castellà o en català, fa informal i una mica rebel i antisistema. El seu pare era un alemany d'origens polonesos. Per part materna, és cosí de Jean-Luc Godard. La mare de Kuczynski i el pare del cineasta suís que ha fet la carrera a França eren germans. Què en pensen els peruans del seu president? Segons les enquestes que publiquen els diaris, al cap d'un any de mandat manté el prestigi, encara que justet. “El trobem poc populista.” Dec fer cara de sorpresa, perquè el meu interlocutor matisa: “Poc paternalista.” “Populista, paternalista?” “Ens agraden els presidents pròxims, i aquest no ho és gaire.” Massa tècnic. Tota la vida, ja des del remot president Belaunde Terry, ha ocupat llocs governamentals de caràcter tècnic i poca vistositat. Ara acaba d'encetar a la televisió un programa que li ha de servir per projectar-se. N'ha fet dos: s'asseu amb un ministre, i hi dialoga.

“ Molts peruans troben el seu president poc populista

Vaig veure imatges del segon: s'hi esforça però no es treu de sobre la plàcida i calvinista ascendència materna. És clar que, sent també suís, el seu cosí germà ha fet tronar i ploure, en el cine francès. “Però no esteu escarmentats de presidències paternalistes o populistes? Molts dels que van complir els requisits són a la presó, com Alberto Fujimori, o sota greu sospita: Alan García, Alejandro Toledo...” Alan García va popularitzar els *balconazos*. Sortia a tots els balcons del camí i feia exhibició d'eloqüència. “*Dadme un balcon y seré presidente*”, s'havia avançat a dir José M. Velasco Ibarra, president

cinc vegades de l'Equador. “Fujimori el vam elegir perquè era japonès.” Els peruans admiren els japonesos, que formen una colònia nombrosa. “Els atribuïm les virtuts que ens falten: ordre, seriositat, bona gestió...” Fujimori és a la presó per actuació delictiva. S'hi ha fet vell, hi ha emmalaltit, i molta gent al Perú reclama a PPK que el deixi anar a casa. El respecten perquè va derrotar Sendero Luminoso i va obrir el país al turisme. Els més partidaris de la mesura pietosa, els membres del seu propi partit, primera força opositora al Parlament, són els que la dificulten: exigeixen que s'acompanyi d'un indult personal. La llei no ho permet, i la figura de Fujimori empresonat serveix a l'oposició per desprestigiar l'actual president, encalçat també per haver col·laborat en governs d'antecessors seus corruptes. Aquest era el gran debat al Perú aquests dies. No es parlava de res més. En una informació minúscula i com de rutina al diari vaig llegir que el govern emprendria mesures contra la misèria intolerable que en alguns articles d'aquesta sèrie peruana que avui acaba els he descrit.